

B-H-V, version francophone

De toekomst van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde staat nu echt in het middelpunt van het politieke leven in België. De houding van de politieke partijen in het Franstalige landsgedeelte wordt in deze zaak - inhoudelijk en vormelijk - bepaald door verschillende elementen.

Laten we eerst naar de kern van het probleem gaan. Hier liggen twee cruciale zaken aan de basis van de Franstalige houding.

In de eerste plaats is er het behoud, in 1962-1963, van de kieskring en het gerechtelijk arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde, een van de essentiële elementen in het taalcompromis van 1962-1963. Brussel blijft begrensd tot de negentien gemeenten - een inwilliging van een Vlaamse eis - in ruil voor een systeem van taalfaciliteiten en het behoud van een symbolische en materiële band, het kies- en gerechtelijk arrondissement B-H-V - de inwilliging van een Franstalige eis. Terugkomen op een van de onderdelen van het compromis betekent ipso facto ook terugkomen op het andere, namelijk de grenzen van Brussel. Zo bekeken is het vanuit

Pascal Delwit legt uit waarom de splitsing zonder compensaties voor de Franstaligen ondenkbaar is

Pascal Delwit doceert aan het Centre d'étude de la vie politique (ULB).

Franstalig standpunt even voorstelbaar of onvoorstelbaar om de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde zomaar te splitsen als het voor de Vlamingen is om te raken aan de taalgrens, en dan vooral aan de grenzen van Brussel.

Dat standpunt is in het nabije verleden zo mogelijk nog verstrakt. Sinds kort houden de leiders van de Franstalige politieke partijen rekening met een mogelijke implosie van België. Het feit dat Brussel volledig omringd is door Vlaanderen is in die context problematisch. Het probleem van de rand van Brussel wordt daarom in de onderhandelingen nog sterker benadrukt. Wat er in die context wordt gedacht en gedaan, wordt bepaald door deze nieuwe vraag naar de toekomst van de Belgische staat. En de Franstalige partijen en de publieke opinie in Franstalig België zijn minder dan ooit bereid om toegevingen te doen zonder compensaties. Hoewel er - net als in Vlaanderen - heel veel mensen zijn die niet weten waar het precies om gaat.

En dan is er nog iets. De Franstalige politieke formaties willen niet langer de

branden blussen die worden veroorzaakt door een dynamiek die begonnen is in Vlaanderen en daar wordt aangewakkerd. Het arrest van het Arbitragehof van 2003 is er gekomen na een wijziging van de kieswet op vraag van de VLD en de sp.a., waarbij de kieskringen geprovincialiseerd werden. De Franstaligen waren daarbij geen vragende partij en ze hebben die maatregel trouwens niet doorgevoerd in de gewestelijke verkiezingen. Men zou dus net zo goed kunnen terugkeren naar de oude kieskringen. Op die manier zou voldaan zijn aan de eis van het arrest dat - in tegenstelling tot wat men in Vlaanderen met grote stelligheid blijft beweren - helemaal niet eist dat B-H-V wordt gesplitst.

Onverklaarbare inertie

De Franstalige politieke partijen en de publieke opinie hebben de gevolgen ondergaan van de overeenkomst die werd onderhandeld in het meerderheids-pact in het Vlaamse Gewest, terwijl het om een federale bevoegdheid gaat. Ze hebben in november 2007 ook de stemming getolereerd in de Commissie Binnenlandse Zaken van een wetsvoorstel dat door de Vlaamse partijen was ingediend. Tijdens de regeringsvorming is duidelijk gezegd dat voor dat probleem een onderhandelde oplossing zou worden gevonden in het kader van het 'twee-

de pakket', tegen half juli 2008 dus.

Kortom, vandaag zijn zij van mening dat de lont moet worden gedoofd door hen die ze hebben aangestoken. Natuurlijk is ook de politieke actie van de Franstaligen niet volledig gespeend van bijbedoelingen, maar weinigen begrijpen de onverklaarbare inertie van de pre-

Een stemming in plenaire zitting, louter op grond van de taal, zou onuitgegeven zijn in de Belgische politieke geschiedenis. Na de stemming in de commissie zes maanden geleden zou dat een zware schok veroorzaken bij de Franstalige bevolking van het land. Dat is de reden waarom het er, in fine, waar-

De Franstalige politieke elite ziet niet in waarom ze in de bres zou moeten springen voor een premier die belaagd wordt door zijn eigen troepen en geconfronteerd wordt met de starre houding van zijn kartel

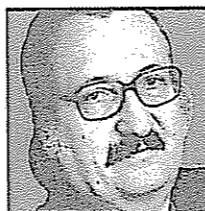
mier tegenover een dreigende stemming in de plenaire zitting van de Kamer, en weinigen begrijpen waarom er nog steeds geen stramien is voor de onderhandelingen over het tweede pakket van de staatshervorming. De Franstalige politieke elite ziet niet in waarom ze in de bres zou moeten springen voor een eerste minister die belaagd wordt door zijn eigen troepen en geconfronteerd wordt met de starre houding van het kartel CD&V-N-VA.

schijnlijk op uit zal draaien dat de Franstalige partijen opnieuw een belangenconflict inroepen of zelfs de alarmbelprocedure opstarten. Een stemming zou geforceerd zijn en de discussie over de grond van de zaak belemmeren. Een aanvaardbaar compromis zou in dat geval nog moeilijker te vinden zijn, en in de ogen van de Franstaligen en hun politieke leiders zou de premier het klein beetje krediet en gezag dat hem nog rest, verliezen.

60 jaar Israël, maar wat valt er te vieren?

Vandaag viert Israël de oprichting van de staat Israël zestig jaar geleden. Op 15 mei, de verjaardag volgens onze kalender, wordt dat nog eens overgedaan. De Palestijnen kunnen alleen maar rouwen.

Israël werd letterlijk opgericht op de ruïnes van het grootste deel van Palestina. 418 Palestijnse dorpen en 6 grote steden werden etnisch gezuiverd. Het was geen *collateral damage* in een oorlog, maar lang voorheen gepland. Vanaf de jaren dertig stelden de zionistische organisaties in toenmalig

Lucas Catherine herdenkt met bitterheid de oprichting van de staat Israël

vier zeer strenge voorwaarden voldoen. Die nieuwe nationaliteitswet had als doel, zoals de eerste Israëlische premier Ben Goerion zei, "te zorgen dat zij niet terugkeren".

Die wet heeft tot gevolg dat alle vluchtelingen en alle bewoners van de Westelijke Jordaanoever en Gaza uit de boot vallen. Slechts 1.000.000 van de 6.000.000 Palestijnen slaagden erin het staatsburgerschap te verwerven. Als er vanuit Gaza nu Qassamraketten worden afgeschoten naar Sederot, Ashdod of Ashkelon, weet dan dat die

sen: David Grün werd Ben Goerion; Simon Persky, Peres; Isaak Rabinowitz, Yitzak Rabin; Ehud Berkovitz, Barak; Ariel Scheinerman, Sharon; Benjamin Mileikowsky, Netanyahu en de bekende schrijver Amos Oz heette oorspronkelijk Klausner.

Terreur

Wat heeft die nieuwe 'Europese staat' in het Midden-Oosten gebracht? Een nieuwigheid als terreur. De eerste zionistische militie in Palestina, Bar Giora (gesticht in 1907), had reeds als motto 'In vuur en bloed zal Juda heropstaan'. En aan dat motto heeft Israël zich

Ariel Sharon. Ter gelegenheid van de 45ste verjaardag van de staat Israël pleegde hij een essay in *Yediot Aharonot* (Het Laatste Nieuws), de meest gelezen krant van Israël. Enkele frappante citaten:

"De onafhankelijkheidsverklaring van Israël verwijst nergens naar een 'democratische' staat, maar wel naar een joodse, een zuiver joodse staat... Dat is geen toeval. Het doel van het zionisme was niet om hier democratie in te voeren. Deze duidelijke tegenstelling tussen De Terugkeer naar Zion en de principes van democratie is al lang bekend. Van in het prille begin had het zionisme geen andere keus dan tegen

LEZERSBRIEVEN

'Het Volk' verdwijnt

Dat *Het Volk* als titel zou verdwijnen stond in de sterren geschreven. Reorganisatie, druktechnische aanpassingen, kostenbeheersing en niet het minst de tanende invloed van de beschermende vleugels van het ACV speelden in de kaart van de beslissing van bovenhand.

Geert Buelens beschreef goed de psychose die de krant in Vlaanderen veroorzaakte (*DM 7/5*). *Het Volk* had in de laatste decennia gelukkig een kentering ten goede qua opstelling gekend. Zeer lang werd de lijn van antisocialistisch dagblad in stilte gehandhaafd, weliswaar niet in de titel doch wel latent aanwezig in de ondertoon. Dat beterde, ja kende een totale ommekeer toen de krant getroffen werd door een brand in de rotatieperszaal in de Gentse Forelstraat. Het was de 'eeuwige vijand', de Vooruit, die spontaan aanbod de krant op zijn pers te drukken. Het was een geste die